

Lukemisia Lapsille.

N:o 1.

Wnonna 1860.

Kawahda itseäs koirasta!

eli

Mikä on Usko?

ja

Muutamia Uskon Hedelmiä.

Suomennoksia.

Kuopiossa,

painettu B. Aschanin ja kump. kirjapainoksessa, 1860.

Painolupa annettu.

Kuopion Konsistoriumilta, 10 p:nä Lokakuussa 1860

Käsketty:

Oscar Molander.

Kawahda itseäs koiralta!

Nuorella koulupojalla, Kalle Warosella, oli opettaja, jota hän paljo rakasti; sillä tämä käytti itsensä kärsiwällisesti Kalleen kohtaan, ja oli walmis vastaamaan hänen kysymyksillensä. Kallella oli pieni sisar Anna, ja koska hän oli saanut kuulla jotain merkillistä opettajaltansa, koetti hän taas selittää sitä niin selkeästi pikku Annalle, että tämä tulis oikein sen ymmärtämään. Mutta, jos ei hän itsekkään ollut asiaa oikein käsittänyt, niin ei hän taitanut sitä sisarelleensäkaan oikein selittää. Yhtenä päivänä tuli Kalle tämän opettajansa, Herra Leinosen, tykö ja sanoi: "Herra Leinonen, minä tahtoisin mielelläni kysyä teiltä yhtä asiaa, jota en ymmärrä."

Herra L. "Olipa hyväkin ettäs tulit; puhunut waan asias."

Kalle. "Minä olen usein lukeanut uskosta, ja olen myös kuullut teidän käyttävän tätä sa-

naa ja sanowan meille, että meillä pitää ole-
man usko, jos tahdomme autuaiksi tulla. Minä
tahtoisin mielelläni saada oikian selityksen siitä,
kuinka sen asian laita on, että taitaisin sitä selit-
tää vähäiselle sisarelleni Annalle."

Herra L. "Hywin. Minä tahdon koettaa tehdä
sitä sinulle selväksi; mutta silloin tulee sinun
tarkasti pitää waaria siitä, mitä minä sanon.
Käsittele ensin, mitä uskolla ymmärretään. Kos-
kas uskot, mitä isäs sanoo, mitä silloin arwe-
let hänen puheestansa?"

Kalle. "Minä luotan siihen, että hän puhuu
totta; eikös niin, Herra Reinonen? Mutta onkos
tämä yhtä, kuin uskoa Jumalan päälle?"

Herra L. "Tosin; mutta minun tulee ai-
noastansa sanoa, ettei tässä kuitenkään ole kaikki,
mitä siihen kuuluu. Uskoa Jumalan on paljo
enempi. Uskoa Jumalan on ei ainoastansa
luottaa siihen, että kaikki mitä Hän sanoo,
on tosi; vaan se on myös tuntea ja tehdä
niin, kuin siihen luotettaisiin. Muista
nyt tämä; sillä paljo ihmisiä löytyy, jotka ajat-
televat kaiken olevan toden, joka seisoo

Raamatussa, mutta ei he kuitenkaan usko oikein Jumalan päälle. Heidän uskonsa on kuollut, sillä ei he tunne eikä tee sen jälkeen. Mutta saas nähdä, jos muistat, minä olen sanonut uskon olevan."

Kalle. "Saas nähdä — se on: luottaminen siihen, että kaikki, mitä Jumala sanoo, on tosi — mutta kuinka se oli, jota sitte sanoitte? Eikös se ollut niin, että meidän tulee tuntea ja tehdä niin, kuin siihen myös luottaisimme? Oliko se niin, Herra Leinonen?"

Herra L. "Varsin niin. Ja nyt tahdon jutella sinulle jotain, joka poikana ollessani minulle tapahtui. Saat nähdä, että usko on juuri se, kuin minä sanon sinulle. Tahdotkos kuulla tätä juttua?"

Kalle. "Varsin mielelläni. Olkaa nyt vaan hyvä ja puhukaa sitä, Herra Leinonen; minä tahtosin niin mielelläni kuulla sitä."

Herra L. "Minä olin silloin pieni poika, ja joku lähetti minun asialle johonkuun matkasii-
niin. Mutta pihalle tullessani sain nähdä

taulun, jossa oli maalattuna suurilla kirjaimilla nämät sanat:

KAWAHDATA ITSEÄS KOIRALTA!

Minä hämmästyin silloin, ehk' en yhtään koiraa nähnyt, enkä tohtinut kauvemmasi mennä, vaikka minulla oli hyvin kiiru, ja minun wälttämättömästi piti menemän mafasiiniin toimittamaan sitä asiaa, jonka tähden minä olin lähetetty. En tietänyt, mitä piti tekemäni. Minä seisahdin, ajatellen ja katsellen ympärilläni joka kohdalle, ja olin suuressa hädässä ja tuskassa."

Kalle. "Mistä viimein awun löysitte?"

Herra P. "Tuokion aikaa ympärilläni katsottua näin viimein miehen, joka tuli pihalle. Hänelle sanoin pelkääväni koiran karkeawan päälleni ja purewan minua, jos sen siwutse käwisin. Silloin sanoi mies, etten pitäisi pelkäämän, sillä hänen piti koirasta waaria pitämän ja estämän häntä minulle pahaa tekemästä. Ja kuin tiesin hänen olewan yhden talonmiehistä, niin uskalsin minä hänen lupaukseensa, käwin koiran siwutse, jotain pahaa minulle tapahtumatta,

ja olin, niinkuin hywin taidat hymnärtää, war-
sinfin iloinen."

Kalle. "Hyvä kuitenkin oli, että mies tuli
sinne."

Herra L. "Se oli tosin hyvä. Mutta sanos
nyt Kalle, minkätähden olin minä niin pelwol-
lani, etten tohtinut käydä pidemmälle?"

Kalle. "Te luulitte koiran karfaawan pääl-
lenne ja purewan teitä."

Herra L. "Mutta empä minä koiraa näh-
nytkään."

Kalle. "Ette suinkaan, waan näittepä ne sa-
nat, jotka oliwat maalatut: Kawahda itseäs
koiralta! ja tämä oli juuri yhtä kuin olisitte
sen nähnyt."

Herra L. "Niwan tosi. Mutta ajatteles, jos
olisin sanonut: noh, noista sanoista ei ole mi-
tään, minä menen waan, enkä huoli niistä en-
sinkään."

Kalle. "Ette silloin Herra L. olisi uskonut,
mitä tauluun oli maalattu, ja silloin olisi koira
saanut purta teitä."

Herra L. "Niwan niin. Näet niinmuodoin

uskoni taulun sanoihin minua peloittaneen käymästä eteenpäin, jiksi, kuin katsahdin ympärileni ja pyysin mieheltä apua."

Kalle. "Niin niin. Minä huomaan kyllä uskonne taulun sanoihin vaikuttaneen tämän."

Herra L. "Niin tosin olisin. Mutta, kuin olin avukseni huutanut miestä, ja hän sanoi pitävänsä waarin koirasta, ettei se saisi minulle wahinkoa tehdä; niin minä tähden menin sitte näin rohkeasti hänen kanssansa?"

Kalle. "Te uskoitte miehen pitävän waaria koirasta ja tekewän, mitä hän oli luvannut."

Herra L. "Suomaa nyt, rakas poikani, että uskoni ja luottamukseni vaikuttivat sellaisen tunnon sydämessäni, että pidin kaiken tämän totena. Minä tunsin pelwon nähdesäni nämät isot maalatut sanat: **Kawahda itseäs koiralta!** sillä minä olin wakuutettu siitä, että koira löytyi, ehk'en häntä nähnyt; — ja miehen luvattua koirasta waaria pitää, tunsin turwaluksen ja rohkeuden sydämessäni, sillä minä uskoin miehellä olewan woi-man koiran ylitse ja luotin siihen, että hänen piti täyttämän lupautsensa."

Kalle. "Nyt uskon tuon ymmärtäväni, ja minä tahdon — — —"

Herra L. "Mutta odotas vähän, rakas Kalle, minä sanoin, sen olevan ei ainoastansa tuntemisen, vaan myös jotain muuta. Entäs sanonut?"

Kalle. "Dikein, Herra Leinonen. Minä unohdin sen, että te sanoitte uskon myös pakottavan meitä tekemään niin, kuin se tekee, joka pitää jonkun asian totena."

Herra L. "Niin, älä juinkaan sitä unohda. En minä ainoastansa uskonut miehen sanoja, vaan minä seurasin myös häntä. Entäs siis waeltanut uskoni jälkeen?"

Kalle. "Nyt, Herra Leinonen, minä sen ymmärrän. Kiitoksia sentähden, että olen saanut oppia niin paljo. Nyt tahdon tätä Anna sisarelleni opettaa."

Herra L. "Tee niin, rakas poikani; mutta minä tahdon sanoa sinulle vielä muutamana sanan tästä asiasta. Muista nyt ensin, että tuntemiseni ja työni olivat uskoni waikutukset. Uskottkos Jumalan päälle, Kalle? se tahtoo sa-

noa, uskottkos oikein kaiikki, mitä Jumala on sanonut meille Raamatussa?"

Kalle. "Tosin, Herra Leinonen; mutta minun tulee ajatella, mitä nyt juuri uskosta sanoitte. Kuinka taidan ymmärtää, jos minulla on usko eli ei?"

Herra L. "Sillä lailla, ettäs katselet, mikä vaikutus uskollas on. Mitäs minä vaikutuksella ymmärrän?"

Kalle. "Minä arvelen, teidän tarfoittawan sitä, että minun pitää tutkiman, jos uskoni pakkottaa minua tuntemaan ja tekemään niin, kuin Te teitte, koska näitte ne isot maalatut sanat: **Kawahda itseäs koiralta! Eikös niin?**"

Herra L. "Niin oikein. Annas minun nyt auttaa sinua tutkimaan, jos sinulla on usko taikka ei. Pyhä Raamattu puhuu sinulle filjuwasta jalopeurasta, joka etsii sinua niellä. Kuukas se on?"

Kalle. "Se on perkele. Ja hänen nieleni-fellänsä ymmärretään, että hän tahtoo wetää meitä tykönsä helwettiin."

Herra L. "Ja Jumala sanoo, että meidän

tulee kawahtaa meitämme hä:restä, karttaa syntiä ja maailmaa, se on pahaa kanssakäymistä ja syntisiä huwituksia, ja kaikki, kuin estää meitä Jumalan rakkaudesta ja palveluksesta. Mikä on pahempi, tulla koivalta purruksi, taikka saatanan kavaluuden kautta kadotukseen saatetuksi?"

Kalle. "Woi, woi, Herra Leinonen, se wasta onnettomuus on, jos joudutaan perkeleen haltuun; sillä koira woi wahingoittaa ainoastansa ruumiin, mutta saatana taitaa saattaa sielun iankaikkiseen kadotukseen."

Herra L. "Niwan niin. Niinkuins kuulit, pelkäsin minä koiraa. Mutta oletko sinä joskus saatanata peljännyt? Oletkos joskus peljännyt tehdä syntiä ja mennä pahoin seuroihin? Mjättelekös koskaan mihinkä sielus on joutuwa — onko sinulla ensinkään huolta siitä, ettes kuoltuas joutuisi helwettiin?"

Kalle. "Minä pelkään, etten ole sitä ennen ajatellut, niin paljo kuin pitäisi. Mutta, jos minä pelkään helwettiä, mitä pitää minun silloin tekemän? Minä muistan Teidän sanoneen, uskon pakottawan meitä tekemään, niin hyvin kuin tuntemaankin, mitä me uskomme."

Herra L. "Kostas rupeet synteis ylitse hämmästyämään ja murheelliseksi tulemaan, silloin rupeet myös jotain tekemään apua saadakses, rupeet ympärilles katsomaan, niinkuin minäkin tein, jos joku löytyisi, joka taitais sinua auttaa. Ja minä taidan myös sinulle jonkun mainita, jolla on voimaa ja tahtoa auttaa sinua."

Kalle. "Kukas se on, Herra Leinonen? Dukos se joku, jonka minä tunnen?"

Herra L. "Se on kumminkin joku, jonka minä toivoisin, ettäs hyvin tuntisit; waikk'es taida nähdä Häntä, ehkä Hän kaikin paikoin on ympärilläs. Minä tarkoitan tällä kallista Wapahatajamme Jesusta Kristusta, joka kuoli pelastaaksensa meitä synnistä, piljuwasta jalopen-rasta, saatanasta, ja waarasta helwettiin joutuaksenne. Ja jos uskot tämän Wapahatajan päälle, mitä mahtane tämä usko sinussa waikuttaa?"

Kalle. "Siihen on tosin työlästä minun wastata."

Herra L. "Ei suinkaan. Muista waan, mitä minun uskallukseni mieheen waikutti. Minä huusin häntä awukseni, kuin sain hänen nähdä;

mutta kuinka taidat sinä Herraa Jeesusta Kristusta avuksesi huuntaa?"

Kalle. "Jos rukoilen Häntä kaikesta sydämmestäni."

Herra L. "Päne mielees, ettäs teet sen, ja ajattele, että sinun tulee tahtoa sitä, jotas rukoilet, niinkuin minä tein, koska huusin miestä avukseni. Ja koska rukoilet Kristusta, niin tulee sinun sydämmestäs uskoa, että Hän voi hillitä saatanan, ja hywin johdattaa sinua kaiken synnin ja wahingon läpitse, ylös taivaaseen, ja että Hän myös tahtoo sen tehdä ja on luja Sanassansa; juuri niin, kuin minäkin turvasin siihen, että mies taifi ja tahtoi onnellisesti wiedä minua koiran siwutse; ja tämä on tuntea tykönänsä luottamuksen Kristukseen. Ja jos totisesti uskot Wapahatajan Kristuksen päälle, niin rupeet myös niin tekemään, kuin sekin, joka usko. Sinä kawahdat itseäs silloin synnistä, käyt sitä tietä, jonka hän on sinulle osottanut, ja juuri tätä waatii Herra meiltä sanoessansa: "Pitäkää minun käskyni." Mutta mistäs opit tien, jota Hän sinua lähmään käsksee, ja missä löydät Hänen käskynsä ja tahtonsa?"

Kalle. "Raamatussa."

Herra L. "Dikein, rakas poikani! Mene kotio ja ajattele, mitä olen sanonut sinulle, ja tutki, jos totisesti uskot Jumalan päälle. Lue usein Piipiaa, ja rukoile Jumalata, että Hän antais sinulle sellaisen uskon, joka saattaa sinun tuntemaan ja tekemään, mitä Raamatun totena pitäminen vaikuttaa. Sillä, jos aivotulla autuaaksi, niin pitää sinulla oleman usko, joka saattaa sinun tuntemaan, mitä Raamattu sanoo sinun täytyvän tuntea, ja pakottaa sinua tekemään, mitä Raamattu sanoo sinun tulewan tehdä; sillä muista nämät Jakobin sanat (Jak. 2: 20):

"Usko ilman töitä on kuollut."

Muutamia uskon hedelmiä.

Rakkaat lapset!

Te olette kaikestikin edellisestä kertomuksesta ymmärtäneet, Jesuksen päälle totisesti uskowi-

sen olewan myös halullisen Jesuksen käskyjä seuraamaan ja Hänen tahtoansa tekemään. Minä tahdon jutella teille näissä lukemisissa muutamista pienistä lapsista, jotka ovat todella rakastaneet Jesusta. Muutamat heistä elävät kufatiesi vielä nytkin, mutta toiset taas seisovat nyt Hänen istuimensa ympärillä ja katselevat Hänen ihania kasvojansa iankaikkisuuressa. Se on myös sieluillenne warsin tarpeellinen katsella sekä heidän esimerkkiänsä, että myös kuinka he ovat olleet Vapahtajallensa uskolliset. Ah, että siitä jotakin hyvää oppisitte.

1.

Anna Hartikainen.

Anna Hartikainen oli muinen pieni, köyhä ja laiska tyttö. Ei hän tehnyt muuta, kuin juoksenteli pitkin katuja, leikitellen wallattomain poikain ja tyttöin kanssa, joita hän siellä tapasi, ja jotka olivat yhtä laiskoja, kuin hän itsekin. Surkeata oli katsella Anna Hartikaisen sillä tavalla joutilaana juoksentelewan, sillä hänen olisi hywin sopinut koulua käydä, ja oppia

lufemaan, ompelemaan, rukoilemaan ja weifamaan. Mutta Annan äiti oli yhtä laiska, kuin tämä hänen pieni tyttönsäkin, eikä koskaan huolinut, mitä Anna teki, jos hän vaan oli kotona, kuin äiti meni pois kotoa; sillä silloin piti hänen pientä sisartaansa Lotta hoitaman, joka vielä kehossa (kätkyessä) makasi.

Kerran tuli tuo ystäväallinen opettajatar Emilia Sihwonen Hartikaisen emännän luokse, ja pyysi hänen lähettämään vähäistä lastansa kouluun; mutta Hartikaisen emäntä vastasi, ett'ei hän sitä ensinkään tahtonut, sillä jos Anna meni sinne, niin ei hän saisi asetella hiuksiansa kiehkuroihin tahti panna helmiä kaulaansa. Emilian koulussa oli tapana, ett'ei lapset saaneet pitää sellaisia koristuksia, kosk'ei monella heistä ollut edes eheää paitaa eikä ehjötä sukkaa. Mutta Hartikaisen emäntä tahtoi pukea tyttönsä koristuksiin, ehkä kaikki hänen alusvaatteensa olivat repaleina.

Emilia koetti Annan äidille selittää, kuinka hyödyllistä olisi, jos Anna saisi oppia työtä tekemään, ja luopuisi tyhjästä koreilemisestaan ja

joutilaasta olostansa. Tästäpä nyt Hartikaisen emäntä kowin suuttui ja oli häntä vastaan niin häwytön, että Emilian täytyi mennä matkaansa.

Tämä tapahtui aamulla. Mutta puoli-päivän aikana tuli tämän waimon mies, Suha, työstänsä kotio, ja oli kowin wäsynyt ja näljissänsä. Waan ei ollut mitään päivälliseksi valmistettu, ei potaattia eikä liemi=ruokaa. Ryöfin=liesi oli ihan mustana, ja emäntä rupefi nyt wasta askaroihinsa, ehkä ruoka jo silloin olisi pitänyt olemalla walmiina. Nyt wasta toi hän wettä ja sytytti tulen, johonka tuskin sai puita kokoon. Suurus=jauhoja liemi=ruokaan ei enenkään löytenyt koko talossa.

"Tällaiseen kotoon on juuri hyvä tulla," sanoi Suha Hartikainen; "jotei tällainen huolimattomuus aja ihmistä kapakkaan, niin en tiedä, mikä häntä sinne pakottaifi."

"Anna mulle wähän rahaa jauhoihin," sanoi waimo hänelle, "niin saan pian kaikki walmiiksi." "Rahoja," wastasi Hartikainen, "enkös eilän illalla antanut sinulle puolen toista ruplaa, mihin ne owat joutuneet?" "Mitä olen pannut

muihin tarpeisiin," sanoi emäntä, "enkä taida sitä nyt enää auttaa," — sillä hän ei uskaltanut sanoa niillä ostaneensa kauniita pitsiä, joilla hän aikoi mennä kaupunkiin tanssi-pitoihin. "Etköös taida sitä auttaa," kiljasi miehensä, "pitääkö minun joka päivä rahoja hankkiman, enkä edes saa tietää mihin ne joutuvat." Suha oli kowin wihoisjansa ja rupesti julmilla sanoilla soimaamaan waimoansa, joka viimein lähetti Annan puotiin jauhoja welaksi ostamaan. Mutta ei kauppaneihet antaneet, mitä hän pyysi, sillä hän oli ennen saanut niin paljo welaksi, ja he sanoivat tietävänsä, että hän kyllä taishi maksaa sillä he olivat nähneet hänen aamulla ostawan niin kauniita pitsiä. Tällä wastauksella tuli Anna kotio, ja silloin rupesti Hartikainen kiroomaan paljo enemmän kuin ennen, ja löi waimoansa. Senjälkeen meni hän kapakkaan, ja emännän täytyi jättää korwarenkansa pantiksi, saadaksensa wä-hän ruokaa.

Pian täytyi Hartikaisen emännän wähitellen pantata kaikki koriat kalunsa, ja viimein ei hänellä ollut mitään, jolla olisi ruokaa ostanut.

Ei hänellä ollut hädänsänsä yhtään ystävää, joka olisi lohduttanut häntä, sillä hän oli ollut niin kova ja ylpeä, ettei yksikään tahtonut hänestä ensinkään huolia. Ei hän myöskään lapsilensa mitään hyödyllistä opettanut, niin että he olisivat taitaneet auttaa häntä; waan he olivat hänelle pikemmin rasitukseksi. Suurta Sieluystävätensä, kaikkivaltiasta Wapahtajaansa Jefusta, ei hän ollut koskaan hakenut, eikä tuntemutkaan Häntä. Tämä waimo oli siis warsin onnettomassa tilassa.

Mutta hänen hätänsä tuli vielä suuremaksi, sillä Juha Hartikainen ei tahtonut enää pysyä kotona siivottomissa huoneisiansa, waan alkoi rhyppimään ja huonontumaan. Jonkun ajan perästä joutui hän poltto-tautiin, ja makasi monta wiiikkoa. Silloin tuli tuo hywä opettajatar Emilia ja auttoi häntä usein ja puhui hänen kanssansa hywin yksiwakaisesti. Ei hän kuitenkään tullut terveeksi, waan kuoli pian.

Juhan kuolema kufisti kuitenkin Hartikaisen emännän ylpeyttä niin, että hän antoi Annan

mennä Emilian kouluun. Anna oli jo yhdeksän vuoden vanha ja tuusi tustkin aakkoiset. Hän hawaitti taitamattomuutensa, eikä ollut niin wallatoim kuin ennen, sillä murheet kotona olivat häntä masentaneet. Nyt tahtoi hän tulla hyväksi lapseksi, ja oppia niin paljo, kuin hänelle oli mahdollista. Uudessa tuntui työ hänelle kowin raskaalta, niin että hän usein haukotteli ja kiiskotteli, niinkuin olisi hän ollut kowin wäsyksissä. Usein olisi hän mielukkaammin mennyt ulos leikittelemään, kuin lufenut kirjaa ja opetellut läksyänsä. Mutta kuin hänen mieleensä tuli, kuinka huono toimi ennen oli ollut kotona, kuinka isänsä oli kurittanut äitiä laiskuudesta, ja ettei Anna koskaan taitanut auttaa heitä töissänsä, eikä tehnytkään muuta, kuin mitä hän itse tahtoi — niin piti hän sen kuitenkin parempana, olla ahkera töissänsä, kuin istua weräjällä leikuttelemässä niinkuin ennen. Nyt ei hänellä enää ollut kammuita renkaita kowissansa, mutta hän oli puhdas kaswoiltansa — ei hän enää kiertänyt hiuksiansa kiehkuroihin paperipalaisilla, mutta hänen hiuksensa olivat sili-

äksi kampakut. Ennen olivat ne tavallisesti hajalla.

Muutamien vuosien alla muuttui Anna war-
sin toisellaiseksi. Ennen oli hän ollut likasim-
pia, laiskempia ja ylpeimpiä tyttöjä koko kylässä,
nyt tuli hän siistiksi, hiljaiseksi ja nöyräksi.

Rakkaat lapset! taidatteko sanoa, kuinka niin
suuri ja jalo muutos taisi tapahtua? Syyn tä-
hän tahdon teille jutella; minä luulen toivo-
wanne sitä kuulla. Se oli, että Anna Emi-
lian koulussa oppi tuntemaan sen suuren pyhän
Jumalan tahdon ja Hänen äärettömän laupi-
tensa syntisiä kohtaan, jonka hän Jeesuksessa
Kristuksessa on meille osottanut. Hän sai tie-
tää, että kaikki ihmiset ilman Kristusta ovat
kadotetut, mutta että hän on tullut maailmaan
ja kuollut ristin päällä sieluja vapahtaaksensa.
Anna kuunteli tarkasti tätä ihanaa sanomaa.
Hän uskoi sen. Hän tiesi paljo syntiä teh-
neensä ja olevansa warsin ilman ystävää, joka
taitaisi auttaa, eikä hän myös itse taitanut sitä
tehdä. Hän alkoi hartaasti rukouilla: "Jumala
armahda minua syntistä!"

Opettajatar Emilia, jonka koulussa hän oli, neuvoi häntä paljo Jumalan Sanalla, opetti häntä sitä itseksensäkin harjoittelemaan, ja kehoitti häntä etsimään Jeesusta, uskomaan Hänen päällensä kaikesta sydämmestänsä ja wälttämään synnin teitä. Jumalan Pyhä Henki todisti hänen sanainsa kanssa Annan sydämmessä, joka aukeni Jumalan asunsiaksi niinkuin ennen muinen Lydian sydän *), niin että totuus sai siellä sija, ja Anna rukoi usein, että hän saisi olla yksi Jeesuksen wäheisistä karitsoista, tullaksensa kannetuksi hänen käsillänsä ja lewätöksensä Hänen sylissänsä.

Tämä onnellinen muutos oli niinmuodoin Jumalan Pyhän Hengen työ Annan sielussa. Tämä Henki siunasi ne opetukset, joita Anna sai koulussa, niin että hän niiden kautta saatiin kääntymyksen Herran puoleen, sillä ei Anna seisonut Jumalan kutsunuksia vastaan, waan oli niille kuuliainen. Hän taikoi myös warsin hyvin lukea Piipiaa, sitte kuin hän en-

*) Katso Apostolitten teko-raamatun 16 luku ja 14 wärsy.

sin hyvän aikaa oli saanut taistella laiskuut-
tansa vastaan, oppiaksensa selwää sisä-lukua.
Hän rukoili Jumalata ahkerasti, ei ainoastansa
huulillansa, waan myös sydämmellä, sillä hän
tarwitfi Hänen armoansa. Hän tuli aina sun-
nuntai-kouluun, ja seurasi myös opettajatartansa
yhteiseen jumalan-palvelukseen.

Ellei Herra itse olisi suunnanut Annan työtä,
niin ei siitä olisi mitään hyvää seurannut.
Mutta niin pian kuin hän sai tietää, kaikkiwal-
tiaan suuren Jumalan olewan niin hyvän, että
wähäinen, apua tarwitsewa, köyhä lapsi saa ru-
koilla Häntä, Hänen ainokaisen Poikansa täh-
den, joka on ottanut päällensä syntimme ja
murheemme, niin uskoi hän sen, ja alkoi pyytää
Häneltä kaikkea hyvää, joka oli hänen tahtonsa
jälkeen. Hän oli hyvin iloinen siitä, että oli
saanut tietää totuuden, koetti olla wireä ja Ju-
malalle kaikissa otollinen, ja rukoili Häneltä
aina waimaa siihen.

Annan äiti, joka ei ollut tähän saakka huoli-
nut muusta kuin kauniista waatteista ja huwi-
tuksista, oli warsin onnetoin, ja sai usein nähdä

nälkää. Hänelle oli tullut tawaksi niin tuhлата rahoja, ettei ne milloinkaan hänelle piisanneet, ja hän oli warsin tottumaton ja ylpeä ansaitsemaan elantoansa jollakulla halwalla ja raskealla työllä. Usein oli hän siis warsin kowasti murheisansa ja turwaton, ja olisi suonut itsellensä olewan paremman toiwon kuin sen, jonka maailma antaa. Mutta Jumalan Sanasta ei hän milloinkaan huolinut, eikä ensinkään tietänyt, mikä Jumalan yksiwakainen rukoileminen on. Yhtenä iltana tapahtui, että Annan äiti meni warhain lewolle, makasi hereellä ja ajatteli murheella, kuinka pahoin hän oli elänyt. Hän ajatteli, kuinka hänelle käwisi, tultuansa wanhaksi ja woinattomaksi. Ei hän nähnyt muuta kuin nälkää, onnettomuutta ja raskaan ja muserretun oman tunnon silmänsä edessä. Pikku Anna oli vielä liikkeellä ja toimitti ilta-askeleet; sillä hänen täytyi pitää murhetta kaikista talon toimista. Työnsä tehtyä riisui hän itsensä, lankefi wuoteensa wiereen polwillaan, niinkuin hänellä aina oli tapana, ennen kuin hän meni maata, ja rukoili lyhykäisen

rukouksen hiljaiseen. Äidin teki mieli tietää, mitä hän sano, ja hän kuulteli tätä rukousta. Anna rukoili: "Ah, rakas Jeesu! minä olen köyhä, syntinen lapsi, mutta sinä olet sanonut, että minä saan tulla sinun tykö, ja sentähden tulen minä, hyvä Vapahataja! Minä rukoilen, että te kätisit minua tottelewaisemmaksi sinua kohtaan ja nöyremmäksi äitiäni vastaan ja antaisit minulle rakkautta pieniin weljiini ja sisariini. Suo ett'en koskaan puhuisi walhetta, enkä kantaisi wihaa eli petollisuutta sydämmessäni, mutta anna minun tehdä, mikä oikea on, ja muistaa, mitä minä olen koulussa oppinut. Hyvä Jumala, anna minulle syntini anteeksi Jeesuksen Kristuksen tähden, joka on kärsinyt ja kuollut minun edestäni; älä salli minun tulla helwettiin pahojen lasten kanssa, koska kuolen, waan anna minun tulla taiwaaseen sinun tykö ijankäitfiseen autuuteen."

Annan äiti kuuli tämän hartaan rukouksen; hän rupefi nyt ensimmäisen kerran tätä oikein ajattelemaan, ja sitä ihmettelemään, ettei hänkään ennen ole rukoillut tätä suurta Vapahatajaa

auttamaan ja opettamaan häntä siihen, mikä oikea on.

"Tule tänne Anna," sanoi hän, "mistäs olet tuon rukouksen oppinut, jonka nyt juuri rufoilit?" — Anna vastasi sen oppineensa opettajattareltaansa Emiliaalta.

"Minä toivoisin myös taitawani rufoilla", sanoi äiti syväällä huokauksella.

Anna kyysi häneltä silloin: "Ettekö äiti taiddakaan rufoilla?"

"Ei, lapseni," sanoi äiti, "en taida toivoakaan, että Jumala tahtoo kuulla sellaista syntistä, kuin minä olen." — "Mutta silloin on tosin paljo enemmän syhtä rufoilla," vastasi Anna. "Luenko=ma tielle luwun, jonka me tänäpäivä koulussa luimme?" — "Lue waan," sanoi äiti.

Anna otti Piipiansa ja luki äidillensä 15 luwun Luukaan Ewangeliumista, jossa Jeesus puhui tuon merkillisen wertauksen tuhjaja=pojasta. Anna luki nämät sanat sydämmellisellä nöyryydellä ja juhlallisuuudella, sillä hän oli saanut ymmärtää ja tuntea suuren Jumalan ääretöntä,

armahtawaista rakkautta syntisiä kohtaan Jesuksen Kristuksen kautta. Hän tiesi, mitä se on, olla wieraana ja eroitettuna Jumalasta, ja tulla Hänen lempeältä paimen=ääneltänsä Hänen tykönsä saatetuksi. Hänen lapsellinen kielenensä ei taitanut vielä nimittää kaikkia niitä etuja, jotka siitä seurasivat, mutta hän oli joksiukseksi osaksi saanut tuntea niiden autuutta.

Annan äiti pakahdutti suureen itkuun ja sanoi tyttärensä luettua: "Minä tahdon tehdä niinkuin tuhlaaja=poikain, mennä Isäni tykö ja sanoa: "Isä! minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja Sinun edessäs." Tämän sanottuansa käänsi hän kasvosensa seinään päin, ja alkoi sydämmeensä huokailulla Jumalan tykö, että Herra tahtoisi anteeksi antaa hänelle kaikki synnit, jotka olivat niinkuin raskas kuorma hänen päällensä.

Tästä päivästä ruweten alkoi Annan äiti tähdellä todella rukouilla Herraa. Hän rupeesi kanttamaan entisiä törkiöitä syntiä, laiskuutta, panetusta ja Jumalan Nimen turhaan lausumista. Hän rupeesi sydämellisesti halajamaan sowintoa Jumalan kanssa, jonka hän oli niin

kauwan ja niin kowasti wihoittanut. Hän tuli myös enemmän ja enemmän tuntemaan sen, että synnin juuri oli sywällä hänen sydämesfänsä ja tuli warsin murheelliseksi siitä, että synnin harjoitus oli saanut sellaisen wallan hänessä. Ennen oli hän tosin niinkuin muutkin joskus käynyt kirkossa, mutta ajatteli silloin enemmän pukuaansa kuin Jumalan Sanaa. Ei hän koskaan rukoilut Jumalalta Pyhän Hengen walistusta eikä tarffautta ja hartautta Sanan kuulemiseen, ja oli sentähden myös tawallisesti saarnan alla niin sekaantunut omiin ajatuksiinsa, ettei hän saarnasta paljo mitään tietänyt. Ei hän ennen ajutellut sitä, että Jumala kaikissa paikoissa oli häntä läsnä ja näki hänen olonsa, mutta nyt hämmästyi hän, huomatesfansa sekä sen että myös suuren huolimattomuutensa ja synti=saastaisuutensa.

Tästä ajasta ruweten luki Anna joka aamu ja ilta äidillensä Piipiaasta ja he rukoilivat yhdessä. Siitä oli Annalle suuri ilo. Rukatiefi jollakulla teistä, rakkaat lapset, on isä eli äiti, taikka

iso=isä eli iso=äiti *), jotka ovat vanhat ja voimattomat eivätkä enää taida lukea. Ajattelkaat, mikä armo eikö se ole, jos taidatte lukea heille tätä kallista kirjaa heidän sielunsa hyödyksi. Ah, älkääät laimin=hyökö sitä, jos se teille sallitaan. Anna piti niin huolta siitä, että hän laiskoille tytöille, jotka koettivat wietellä häntä koulusta päästyänsä tulemaan kaduille leikittelemään, sanoi: "en joutu, minun täytyy mennä kotio ja lukea äitilleni." — "Noh, se on yhtä kaikki," huusivat he, "lukeoon äitis itse." Mutta Anna ajatteli itsensä: "ei äitini taida lukea," ja riensi kotio ilahuttamaan ja lohduttamaan häntä, joka murheisensa istui uumin=loukkaassa ja odotti uskollista tytärtänsä. Hartikaisen emäntä oli lapsena ollut niin laiska, ettei hän oikein oppinut lukemaankaan. Muutamana vuoden perästä sai Anna hyvän palvelus=paikan, jossa hän ansaitti niin paljo, että hän sillä taisi äiti=änsäkin auttaa. Annan äiti etsi enemmän ja enemmän Herraa ja hänen sydämensä sai ilon

*). Iso=isällä ja iso=äidillä ymmärretään vanhempain isä ja äiti.

ja rauhan, turvatesansa Jesuksen lunastus-työhön. Hän eli vielä muutaman vuoden wa-
eltaen uskollisesti Herran edessä, ja walmisti itse-
änsä niin taitaaseen. Anna oli hänelle suureksi
iloksi ja kehoitukseksi ja piti myös murhetta hä-
nen ruumiillisista tarpeistansa. Wäliste lähetti
hän äitillensä waatteita, wäliste ruoka-aineita,
wäliste taas wähän puita ja kynttilöitä. Nyt
on Annan äiti pääsnyt lepoon.

Minä toivoisin, rakkaat lapset, taitawani
oikein waimallisesti osottaa teille, kuinka otollista
se on Jumalalle, että lapset uskossa koettawat
tehdä wanhimmillensa hyvää, lohduttaa, iloittaa
ja auttaa heitä; mutta kuinka hirmuinen ja il-
keä asia se on Herran edessä, jota asiaa ei
hän myöskän jätä rankaisemata, että lapset
ylönkatsowat ja owat huolimattomat wanhem-
mistansa. Minä olen nähnyt monta todis-
tusta siihen, kuinka hän tekee uskollisille lapsil-
lensa paljo hyvää jo tässä elämässä sentähden,
että he owat seuranneet Hänen pyhän lakinsa
neljättä käskyä. Ei he tosin taida sillä wähin-
täkään ansaita autuuttansa, mutta kuuliaisuus

wanhemmillensa on heille aiwan hyödyllinen, taivuttaa heidän sydämiensä nöyryyteen Jumalata kohtaan, ja toimittaa heille Hänen siunauksensa. Pikku Annalle oli hänen rakkautensa äitiänsä kohtaan suureksi siunaukseksi, sillä se oli uskon hedelmä, koska hän palveli äitiänsä Herran Jesuksen tähden.

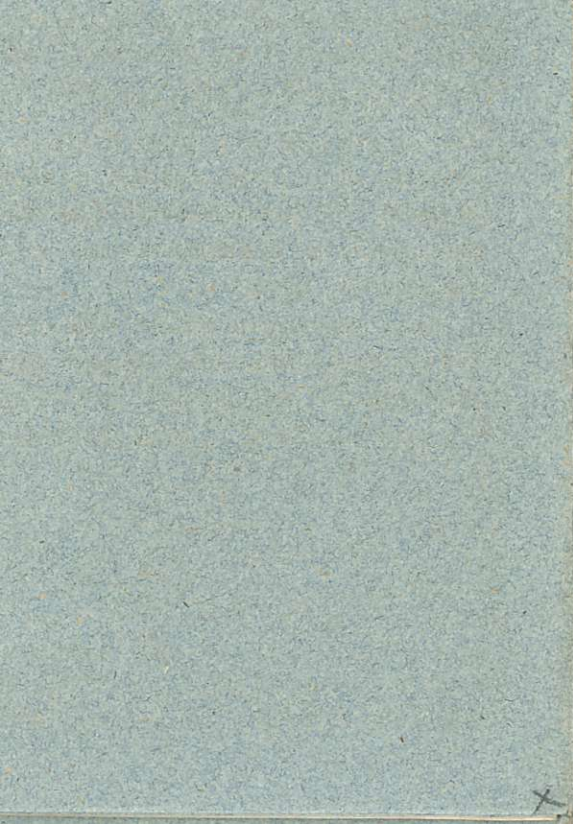
Si ihminen elä ainoastansa leivästä.

Nälkävuonna 1817 kävi köyhä lapsi, joka ei moneen päivään ollut mitään syötävää saanut, kowin näljissänsä kylän läpitse ja löysi suureksi iloksensa keitetyn potaatin tunkiolta. Suuri syömään ruwetessansa tuli sinne toinenkin lapsi, joka myös oli kowin näljissänsä ja sanoi suurella äänellä: "Anna minullinkin vähän siitä?" Kova taistelu nousi lapsessa näljän ja armahattomuuden välillä. Viimein tuli hän kui-

tenkin siihen päätökseen, että antoi toiselle lapselle puolen potaatista. He söivät molemmat ja tulivat siitä täysinäisesti ravituiksi.

Rahan hanketta lähetys=saarna-toimelle.

Eräällä vähäisellä tytöllä oli erinomainen halu antaa jotain kristin=opin lewittämiseksi pakanain seas. Mutta ei hänellä ollut mitään, jota olisi antanut. Hänpä viimein kuitenkin löysi neuvon, rupeesi kokoamaan sadewettä, jota koto=kaupunkinsa pyhkin=pesiät mielellänsä ostivat, ja nämät rahat wei hän eräälle lähetys=saarnaamisen harrastajalle. Kun tämä, kirjoittaaksensa tytön nimeä kirjaan, kysyi, kuka hän oli, niin ei tyttö tahtonut sanoa nimeänsä, waan käski kirjoittaa ainoastansa: "Sadetta taiwaasta."

Näitä Lukemisia toimitetaan yksi viikko kuukaudessa.
Tänä vuonna tulee neljä viikkoa annettavaksi, jotka
posti-rahalla yhteen luettua, maksavat 15 kopeekkaa eli
60 penniä. Se, joka kymmenittäin eli sadottain tilaa
näitä lukemisia, saa joka kymmeneltä yhden ja joka sa-
dalta viisitoista hinnata.

Tilaus toimitettakoon tästälähin postifonttooreissa.
Se taitaa myös tapahtua näiden sanomien toimittajan
työnä Kuopiossa, jos vähintäinkin 25 kappaletta tilaa-
taan, jolloin myös maksu on myötä lähetettävä.
